

SHORT STORY

SPIEGELBEELD

LIBERTY BIESMA

Spiegelbeeld

“Als het geluk je toelacht, heb je geen spiegel nodig.”

Ewout Kieckens

‘Pindakaas, pindakaas!’ Ik hoor de blèrende stem van mijn moeder als ze de gekke buurvrouw nadoet die jaren in een psychiatrische kliniek heeft gewerkt en daar gekker dan gek is vertrokken. En dan die lachende kinderstem, ik herken mijzelf, maar dan jonger. Geschrokken leg ik de antieke handspiegel weer op de secretaire waar ik hem vond. De rillingen lopen over mijn rug in dit soort winkels. Alsof er op elke hoek wel een seriemoordenaar staat die jou een mes in je rug steekt, een vampier die je bloed wil drinken of een demoon die je ziel aan stukken scheurt en het offert aan de duivel. Gadverdamme.

Lisa heeft nergens last van, zij houdt van zulke winkels. Ik wuif naar haar, wijs naar de uitgang en stap opgelucht naar buiten. Wat een bevrijding. Ik steek een sigaret op en kijk over de rand van mijn zonnebril naar de schommelende borsten van een mooie dame die met een strak wit topje voorbijloopt. Lang leve de zomer, en een geweldige pluim voor de No-Bra Movement.

Vol trots komt ze de winkel uit. In haar linkerhand draagt ze een in bruin papier omhuld pakje wat is opgeleukt met een verwelkt plastic bloemetje. Met haar andere hand houdt ze haar telefoon aan haar oor om een enthousiast gesprek te voeren.

‘Is goed, gezellig. Ik zie je om acht uur.’ Haar wangen en kaken kleuren rood als ze afscheid neemt en de telefoon in haar kontzak steekt. ‘Karin komt ook voor je verjaardag vanavond.’ Ze kijkt me plagend aan.

Mijn gedachten gaan terug naar de laatste keer dat Lisa’s beste vriendin Karin – de biseksuele trapeze artieste die haar hele jeugd in het Russische staatscircus heeft doorgebracht – bleef slapen. Mijn God, ik heb drie dagen met spierpijn gelopen.

‘Kom, we gaan wijn en vodka halen. Je krijgt een top verjaardagsfeest schat.’ Ze pakt mijn hand en kust me enthousiast. Ze begrijpt me zoals ik ben.

Na een korte slaap en met een afgemat lijf word ik wakker van een stem beneden. Ik was even onthutst toen Lisa me de spiegel gaf voor mijn verjaardag, maar was er toch dankbaar voor. Ik sluip zacht de trap af om het kraken van de treden te voorkomen.

De klok aan de wand zegt me dat het vier uur is. Alles is stil, behalve het lichte gesnurk vanuit de slaapkamer en een schuifelend geluid vanaf de tafel bij het raam. Het is de

spiegel. Heel even krijg ik de kriebels, maar die verdwijnen als ik de kinderstem weer hoor uit mijn jeugd. Ik pak het zilveren pronkstuk op en draai het spiegelbeeld naar mijn gezicht. De contouren van mijn gezicht komen wel overeen, maar het gezicht is veel jonger. Ik zie mezelf als een jaar of tien oud. Een leuke knul die niet geheel onbezorgd uit zijn ogen kijkt.

‘Ben je gelukkig?’ De stem klinkt jong, maar met een volwassen ondertoon.

De vraag verrast me. Midden in de nacht, naakt en kwetsbaar jezelf iets horen vragen is niet wat ik had verwacht.

‘Ja, ik geloof het wel.’ De snurkende dames boven zijn eindelijk stil.

‘Je moet terug.’

‘Terug naar wat?’

‘Terug naar je jeugd. Je moet me redden, ik trek dit niet. Je moet eraan ontsnappen.’

Mijn jonge spiegelbeeld kijkt angstig en nerveus om zich heen.

‘Wat wil je dat ik doe?’

‘Je moet ingrijpen. Een moeilijke keuze maken. God heeft nooit bedoeld jezelf te beperken en een foutvrij leven te leiden. Dat hebben de mannen gedaan, de leiders die invloed wilden hebben, de zwakke ouderlingen, smachtend naar macht en aanzien. God wil dat je vrij bent. Gelijk aan anderen. Je hebt recht op ongebonden plezier en onvoorwaardelijke liefde. Ga terug, druk op de resetknop en ontsnap aan die sekte. Doe je naam eer aan.’

Mijn gedachten raken in een eindeloze cirkel van bewustzijn. Moet ik nu iets doen, of is dit een bevestiging van wat ik al heb gedaan? Zit ik vast in een Déjà vu? Mijn gedachten tolleren door mijn hoofd tot ze worden verstoord door tweestemmig gekreun vanuit de slaapkamer. Karin en Lisa zijn wakker. Lachend schud ik mijn hoofd. Nee, ik zit niet vast in een eindeloze cirkel. Ik ben er al aan ontsnapt. Dit is slechts een echo uit het verleden. Wat gedaan moest worden heb ik gedaan, anders had ik nooit dit leven geleid. Gerustgesteld laat ik de gedachte los en bekijk mezelf in de spiegel. Ik ben duidelijk klaar voor een volgende ronde. Verlangend loop ik de trap op.